

EL FUTUR DE MARTINA

A Managua, capital de Nicaragua, l'any 1889 va nèixer Martina, una xiqueta de la família Sabino, amb una mirada d'ulls de color bronze que la diferenciava de les altres.

Des de petita sa mare va ser l'única que li va ensenyar a escriure, parlar, llegir, cuinar, fer feines de la casa i molt més. Martina tenia enveja del seu germà Mateo, no molt més petit que ella, que no tenia cap responsabilitat, especialment la de les feines de la casa i cuinar. Fins que un dia llarg de treball li preguntà a sa mare:

- Per què jo he de saber tantes coses, mentre ell no fa res? No és just -va dir ella confusa.
- Filla meua, t'equivoques, al teu germà li ensenya ton pare a seguir els seus passos d'empresari- li explicà la mare.
- Com és que a mi no m'ensenyas a fer-ho, si sóc molt més llesta que el cabut de Mateo? Jo també vull ser empresària, o advocada, etc.
- No, filla, tu aprendràs tot el que sé sobre vestimenta, maneres, cuinar i netejar la casa, encara que no t'agrade i llegir i escriure. Allò que necessita saber una mestressa de casa -digué la mare que s'estava fartant d'eixes preguntes.
- Com...? Per què...? Jo vull treballar com el pare!
- No! S'ha acabat la discussió, acaba de rentar els plats i a dormir.

Martina pujà les escales enfadada fins a la seua habitació, a plorar al llit ja que no tenia clar el seu futur.

Després d'això la xiqueta va estar anys aprenent tot el que li havia dit sa mare, però com que ja sabia que treballaria a casa quan fóra major va deixar a part eixa idea de ser empresària. Però a l'edat de 16 anys, el 21 de maig al matí, quan es va alçar sa mare li va dir que s'arreglara, que se n'anava amb el pare a veure l'oficina; aquesta data se li va quedar en el cap com el primer pas per a dedicar-se a alguna cosa nova en un futur pròxim.

Però sa mare, que ho havia ideat tot molt bé, tenia un altre punt de vista sobre eixa "oportunitat": el que volia era que en veure totes eixes oficines plenes d'homes, en les quals les úniques dones eren secretàries i netejadores, canviara d'opinió i s'esforçara més a aprendre altres coses o convertir-se en la secretària del seu germà.

En arribar i passar per la porta de l'empresa no ho va creure, va sentir un conjunt d'emocions que no li provocava la faena de casa. Ella i son pare pujaren fins a la planta on treballava. Com que el pare no es duia molt bé amb ella, utilitza l'excusa del fet que estava molt ocupat i la deixà amb la secretària, al cap i a la fi la raó d'aquesta visita era que agafara interès per altres coses. Ella i la secretària Sofia es presentaren i com amiga del pare va anar fent a poc a poc que la xiqueta prenguera interès per l'ofici, encara que no li agradara la idea. Després d'una estona, exactament tres quarts d'hora, no va aconseguir res i es va rendir. Com que ja no en tenia res a fer li explicà el que volien obtenir els seus pares amb aquesta visita i li preguntà sobre el seu futur:

- Sofia, m'has caigut de meravella, però no et puc contestar, ho sent -va dir Martina.
- Vinga, dona, si segur que vols fer alguna cosa, encara que no ho tingues clar, ara que d'ací a no res et faràs tota una dona.

Martina li ho va explicar tot, des dels seus somnis fins a com els seus pares l'havien destrossada i eliminat tota esperança fins no quedar-hi ni una mica. Durant el seu discurs, fins i tot li va caure una llàgrima que es va eixugar ràpidament per no semblar dèbil. Sofia, emocionada per la seua història, va decidir per primera vegada desobeir un superior, son pare, i li va comentar que ella li podria ajudar a obtenir els seus somnis si no li ho comentava a ningú i ho mantenia en secret; seguidament la xiqueta li preguntà molt exhausta:

- Com? Si no puc rebre classes de ningú, com podria arribar a ser una gran empresària?
- T'ensenyaré jo mateix.
- Tuuu? No t'ofengues, però t'he deixat ben clar que no vull ser secretària.
- Encara que no ho parega sé tot el necessari i més per a treballar en una oficina, això ho he anat aprenent en començar a treballar per aquesta empresa en la qual les que més treballem som les secretàries; és com si estiguérem a l'ombra d'ells, i, a més a més ,et puc ensenyar coses que no expliquen a les acadèmies.
- Això és impossible, no crec que pugui tornar a vindre -li va explicar.
- Ja parlaré jo amb ton pare, li diré que et duga tots els divendres a aprendre sobre ser "secretària". Sols si estàs disposada a fer aquest sacrifici.

Tot va anar com ho havien organitzat elles dos, i a la fi en 2 anys els pares encara

pensaven que se li havia oblidat allò de ser empresària, no obstant, a la fi la xiqueta, es va convertir en una dona segura i confiada, el suficient per a contar la veritat als seus pares. Ella pensava que s'enfadarien, però allò va ser una gran disputa, fins i tot la van agredir i la van amenaçar de castigar de per vida.

En veure aquella reacció tan extrema no s'ho va pensar dues vegades, va fer la maleta, se'n va anar de casa i va comprar un bitllet a Amèrica sense tornada, sols d'anada.

Martina mai va tornar a casa i els seus pares no van saber més d'ella fins 10 anys després, en llegir en el periòdic un informe dedicat a ella, on es comentava que amb molt d'esforç havia aconseguit no només arribar a empresària, sinó a directora de tota una oficina d'aparells electrònics, després d'haver donat solució a un greu problema de números rojos que havia deixat l'anterior director i després havia emigrat a un altre país.